

Nejvyšší soud uvedl v otázce, o niž tu jde, v

důvodech:

Otázkou, jaké právní účinky v Německu mělo ujednání z listiny, sepsané před říšskoněmeckým notářem, netřeba se zabývat, poněvadž pro rozřešení tohoto sporu jest rozhodné, zda právo takto v Německu nabyté stačí, aby sloužilo k ochraně podle § 37 ex. ř. Podle tvrzení žaloby a zjištěného děje jde v souzeném případě o tak zv. zajišťovací převod, který podle zdejšího právního řádu může býti v exekučním řízení chráněn jen podle § 258 ex. ř. (srovnej plen. rozh. čís. 5026 sb. n. s.). Posoudily proto nižší soudy správně věc po stránce právní, nepřiznavše žalobnímu nároku ochranu podle § 37 ex. ř.

Čís. 14024.

Zásilka, převzatá podle § 63 jedn. ř. soudním zřízencem určeným přednostou soudu k odnášení zásilek na soud a vykázaným se poštovnímu úřadu odnášecí knihou, jest tímto okamžikem převzata soudem samým a jest ji pokládati za podanou u soudu, třebaže nedošla do podatelny soudu.

Proti exekuci na základě upomínacího platebního rozkazu lze podati námitky podle § 36 čís. 1 ex. ř. z důvodu, že se platební rozkaz včasným odporem stal bezúčinným.

(Rozh. ze dne 7. prosince 1934, Rv I 2447/34.)

Žalobu o nepřipustnost exekuce na základě upomínacího platebního rozkazu odůvodňovali dlužníci tím, že podali proti platebnímu rozkazu odpor. Procesní soud prvního stupně uznal podle žaloby. Důvody: Oba žalobci, obdrževše upomínací platební rozkaz, napsali na listiny, které obdrželi od soudu, že podávají odpor proti platebnímu rozkazu, a oba manželé to podepsali. Žalobkyně napsala svou rukou na bílou obálku adresu soudu podle listiny soudního odporu a předala zásilku synovi, by ji odnesl na poštu. Syn žalobců se vrátil s receptem, který později žalobci odevzdali svému právnímu zástupci Dr. P-ovi a který je totožný s receptem založeným ve spisech. Zásilka čís. 1380 (psaní dopor.) došla podací úřad dne 25. března 1932. Adresátem a místem určení byl okresní soud civilní Praha II., jemuž byla tato zásilka doručena dne 26. března 1932 tím, že ji převzal Josef M., úředník tohoto soudu. Jest prokázáno, že platební rozkaz byl doručen žalobci dne 14. března 1932. Má tedy soud za prokázáno, že žalobci ještě ve lhůtě čtrnáctidenní proti platebnímu rozkazu vznesli odpor, jenž došel včas soudu. Tím byl platební rozkaz zbaven účinnosti. Vzhledem k tomu domáhají se právem žalobci žalobou podle § 36 ex. ř. výroku, by exekuce na základě platebního rozkazu, který nenabyl moci práva, byla prohlá-

šena za nepřípustnou. O d v o l a c í s o u d žalobu zamítl. D ů v o d y: Žalobci označují žalobu jako žalobu podle § 35 ex. ř., první soud v důvodech rozsudku jako žalobu podle § 36 ex. ř. Těchto ustanovení nelze však v souzeném případě použítí, neboť žalobou podle § 35 ex. ř. mohou býti uplatňovány jen námitky proti nároku. V souzeném případě však nejde o námitky proti vymáhanému nároku, nýbrž o námitky formálního rázu, že totiž došel k soudu odpor, který byl podán proti platebnímu příkazu, následkem čehož exekuční titul nenabyl právní moci. Podle § 35 ex. ř. mohou však námitky býti podány jen, pokud spočívají na skutečnostech nárok zrušujících nebo zastavujících, tudíž na okolnostech, které jsou v přímém vztahu k vymáhanému nároku, na příklad placení, poshovění atd. Nejsou však přípustné námitky proti povolení exekuce na základě § 35 ex. ř. z důvodu, že exekuce byla povolena na základě (nepravoplatného) exekučního titulu po formální stránce nesprávného. V souzeném případě nebyly uplatňovány námitky proti nároku, nýbrž jsou to jen námitky proti exekučnímu titulu z ryze formálních, pokud se týče procesuálních důvodů. K tomuto účelu však civilní řád soudní poskytuje jiné právní prostředky. Oposiční žaloba podle § 35 ex. ř. předpokládá, že po vynesení rozsudku neb usnesení tvořícího exekuční titul, nastaly skutečnosti působící zánik nebo odklad vykonatelnosti nároku exekučního. Nestačí objevení okolností, které by uváděly v pochybnost správnost exekučního titulu. Ani o ustanovení § 36 ex. ř. nelze žalobní žádost opřítí, neboť v souzeném případě nejedná se ani o jeden z důvodů, uvedených výčetmo v § 36 ex. ř. Výslovně uvádí Neumannův Komentář, že žalobou podle § 36 ex. ř. nelze uplatňovati námitky proti formálně pravoplatnému rozsudku, který však nebyl zákonným způsobem doručen.

N e j v y š š í s o u d obnovil rozsudek prvního soudu.

D ů v o d y:

Poštovní zásilky na soud přejímají se podle § 63 j. ř. poštovní odnášecí knihou, kterou uschovává úředník podatelny a vydává soudnímu zřízení, jemuž je svěřeno odnášení zásilek přednostou soudu. Tento soudní zřízenec pokládá se proti poštovnímu úřadu odnášecí knihou za zmocněného převzítí i doporučené dopisy. Jakmile soudní zřízenec jako zmocněnec soudní zásilky od pošty převezme, převzaty jsou tím okamžikem již soudem samým a jest zásilky ty pokládati za podané u soudu. Na tom nemění nic, že soudní zřízenec, vyzvednuv a převzav osobně na poště zásilky, má je dodati bez odkladu úředníku podatelny, neboť tento předpis upravuje jen vnitřní poměr mezi soudem a jeho zmocněncem. Nešetření tohoto předpisu nemůže proto jíti na vrub strany. Poněvadž poštovní zásilka žalobců ze dne 25. března 1932, obsahující včasný odpor proti platebnímu rozkazu, doručenému žalobcům dne 14. března 1932, dle zjištění nižších soudů převzata byla řádně soudním zřízencem Josefem M-em, k tomu oprávněným, převzata byla i soudem, k němuž důsledkem toho včas došel odpor žalobců, takže jsou tu náležitosti § 36 čís. 1 ex. ř.